

Jojo Moyes

Dicht
bij Jouw
ROMAN

Auteur van de bestseller *Voor jou*

Jojo Moyes

Dicht bij jou

De Fontein

Proloog

Kathleen

Mijn naam is Kathleen Whittier Mostyn, en op mijn zeventiende werd ik beroemd omdat ik de grootste haai ving die New South Wales ooit had gezien. Het was een grijze bakerhaai met zulke gemene ogen dat hij, twee dagen nadat we hem hadden gedood, me nog steeds leek te willen verscheuren. Dat was in de tijd dat heel Silver Bay zich op sportvissen had gestort, en drie weken lang sprak iedereen alleen maar over die haai. Een journalist kwam helemaal uit Newcastle en nam een foto van me terwijl ik naast de haai stond (ik ben die ene in badpak). Hij is ruim een meter langer dan ik op die foto, en ik moest van de fotograaf mijn hoge hakken aan.

Wat je ziet is een lang, nogal nors lijkend meisje dat er knapper uitzag dan ze wist, met brede schouders waar haar moeder wanhopig van werd, en een middel dat zo slank was door het in- en op-halen en bukken, dat ze geen korset nodig had. Daar sta ik, niet in staat mijn trots te verbergen, me nog niet bewust van het feit dat ik de rest van mijn leven zo vast zou zitten aan dat beest alsof we getrouwd waren. Wat je niet kunt zien is dat hij overeind blijft door twee kabels, die worden vastgehouden door mijn vader en zijn zakenpartner Brent Newhaven. Door het aan land sleuren van de haai waren pezen in mijn rechterschouder gescheurd en toen de

fotograaf kwam, kon ik niet eens een kop thee optillen, laat staan een haai.

Toch was mijn reputatie gevestigd. Jarenlang stond ik bekend als het Haaienmeisje, zelfs toen ik allang geen meisje meer was. Mijn zus Norah grapte vaak dat ze me, gezien mijn uiterlijk, beter de Zee-egel hadden kunnen noemen. Maar door mijn succes, zo zei mijn vader altijd, was het Bay Hotel een succes geworden. Twee dagen nadat die foto in de krant was verschenen, waren al onze kamers volgeboekt en dat bleef zo tot de westelijke vleugel van het hotel in 1962 afbrandde. Mannen kwamen omdat ze mijn record wilden verbeteren. Of omdat ze veronderstelden dat als een méisje een dergelijk schepsel kon binnenhalen, er ongekende mogelijkheden moesten zijn voor een échte visser. Sommigen kwamen om me ten huwelijk te vragen, maar mijn vader zei altijd dat hij hen al kon ruiken voor ze bij Port Stephens waren, en stuurde hen weg. Vrouwen kwamen omdat ze het nooit voor mogelijk hadden gehouden dat zij ook in staat waren tot sportvissen, laat staan dat ze zich met mannen konden meten. En gezinnen kwamen omdat Silver Bay, met zijn beschutte baai, de eindeloze duinen en het kalme water, een heerlijk oord was.

Haastig werden er nog twee aanlegsteigers gebouwd voor de extra boten, en elke dag weerklonk het geluid van roeispanten en buitenboordmotoren terwijl de baai en de zee eromheen letterlijk werden leeggevestigd. 's Avonds klonk het geronk van automotoren, zachte muziek en het gerinkel van glazen. Er was een tijd, tijdens de jaren vijftig van de vorige eeuw, dat je gerust kon zeggen dat wij hot waren.

We hebben nog steeds onze boten en onze aanlegsteigers, alleen gebruiken we er maar één van, en de mensen jagen op iets heel anders. Ik heb in twintig jaar geen hengel aangeraakt. Ik heb geen zin meer om dieren te doden. Het is hier stil, zelfs in de zomer. De meeste vakantiegangers gaan naar de clubs en de hoogbouwhotels, het voor de hand liggende vertier van Coffs Harbour of Byron Bay, en eerlijk gezegd vinden de meesten van ons dat prima.

Dat record staat nog steeds op mijn naam. Het staat vermeld in een van die boeken die met enorme aantallen tegelijk verkocht worden en die niemand die je kent, ooit koopt. De redacteurs vereren

me af en toe met een telefoontje om me te laten weten dat mijn naam weer een jaar vermeld zal worden. Af en toe hoor ik van schoolkinderen dat ze me in de bibliotheek hebben gevonden en dan reageer ik altijd verbaasd, om hun een plezier te doen.

Maar dat record staat nog steeds op mijn naam. Dat zeg ik niet om op te scheppen, of omdat ik een vrouw van zesenzeventig ben en het leuk is om te bedenken dat ik ooit iets gedenkwaardigs heb gedaan. Als je net als ik omgeven bent door zo veel geheimen, is het prettig om af en toe gewoon iets hardop te kunnen zeggen.

Silver Bay, Australië

2007

1

Hannah

Als je je hand er tot aan je pols in stopte, had je meestal minstens drie verschillende soorten koekjes gevonden in het blik op de *Moby Een*. Yoshi zei dat de bemanning op andere boten vrekkelig was wat koekjes betrof en de goedkoopste biscuitjes in grootverpakking uit de supermarkt haalde. Maar als iemand bijna honderdvijftig dollar neertelde om naar dolfinen te kijken, dan mocht die toch minstens een fatsoenlijk koekje verwachten, vond ze. Dus kocht ze haverkoekjes met een dikke laag chocola, spritsvingers, chocoladekoekjes met mintvulling, en af en toe wist ze zelfgebakken koekjes mee te smokkelen. Lance, de schipper, zei dat ze lekkere koekjes kocht omdat ze bijna niets anders at. Hij zei ook dat als hun baas ooit ontdekte dat ze zoveel uitgaf aan koekjes, hij haar zou pletten als een goudvis. Ik staarde naar de koekjes op het dienblad in mijn handen terwijl de *Moby Een* Silver Bay in voer en Yoshi de passagiers thee en koffie aanbood. Ik hoopte dat ze niet alle haverkoekjes op zouden eten voor ik de kans kreeg er een te nemen. Ik was weggeglippt zonder ontbijt en ik wist dat ik pas uit het blik mocht pakken als we in de stuurhut waren.

‘*Moby Een* aan *Sweet Suzanne*, hoeveel bier heb jij gisteravond gedronken? Je stuurt als een dronkenlap met één been.’

Lance sprak via de radio. Zodra we in de stuurhut waren, stak ik mijn hand in het koekblik en haalde er het laatste haverkoekje uit. De scheepsradio knetterde en een stem mompelde iets wat ik niet kon verstaan.

Lance probeerde het opnieuw. ‘*Moby Een aan Sweet Suzanne*. Hou eens recht, makker. Aan de voorkant hangen vier passagiers over de reling. Elke keer als je zwenkt, versieren ze je ramen aan stuurboord.’

De stem van Lance McGregor klonk alsof hij met staalwol was geboend, net als de zijkanten van de boot. Hij haalde een hand van het stuurwiel en Yoshi gaf hem een beker koffie. Ik dook achter haar weg. De waterdruppels op de achterkant van haar donkerblauwe uniform glinsterden als lovertjes.

‘Heb je Greg gezien?’ vroeg Lance.

Ze knikte. ‘Ik zag hem voor we vertrokken.’

‘Hij is zo laveloos dat hij niet kan sturen.’ Hij wees door het met druppels bespikkelde raam naar de kleinere boot. ‘Die passagiers gaan hun geld terugvragen, Yoshi. Die ene met de groene hoed heeft zijn hoofd niet meer opgetild sinds we langs Break Nose Island zijn gevaren. Wat mankeert Greg?’

Yoshi Takomura had het mooiste haar dat ik ooit had gezien. Het hing in zwarte wolken rond haar gezicht en raakte nooit in de war, ondanks de wind en het zoute water. Ik nam een van mijn vale haarlokken tussen mijn vingers; het voelde zanderig aan, ook al waren we nog maar een halfuur op het water. Mijn vriendin Lara zei dat als ze over vier jaar veertien werd, ze van haar moeder blonde strepen in haar haar mocht laten doen. Toen kreeg Lance mij in de gaten. Dat had ik kunnen weten.

‘Wat doe jij daar, snotneus? Straks krijg ik het met je moeder aan de stok. Moest je niet naar school of zo?’

‘Ik heb vakantie.’ Ik kwam achter Yoshi vandaan, een beetje verlegen. Lance praatte altijd tegen me alsof ik vijf jaar jonger was dan in werkelijkheid.

‘Ze blijft uit het zicht,’ zei Yoshi. ‘Ze wilde alleen maar de dolfijnen zien.’

Ik keek naar hem en trok mijn mouwen over mijn handen.

Hij keek terug en haalde toen zijn schouders op. ‘Trek je wel je reddingsvest aan?’

Ik knikte.

‘En loop je me niet in de weg?’

Ik hief mijn hoofd op. Alsof ik dat ooit zou doen, zeiden mijn ogen.

‘Wees lief voor haar,’ zei Yoshi. ‘Ze is al twee keer misselijk geweest.’

‘Dat komt door de zenuwen,’ zei ik. ‘Dan krijg ik altijd last van mijn maag.’

‘Ach, nou ja. Zeg dan in elk geval tegen je moeder dat ik er niets mee te maken had. En luister, snotneus, ga de volgende keer naar de *Moby Twee* of nog liever naar de boot van iemand anders.’

‘Je hebt haar niet gezien,’ zei Yoshi. ‘En trouwens, Gregs stuurkunsten zijn pas de helft van het verhaal.’ Ze grinnikte. ‘Wacht maar tot hij draait en je ziet wat hij met de neus van zijn boot heeft gedaan.’

Het was, zoals Yoshi zei toen we verder voeren, een mooie dag om op het water te zijn. De zee was een beetje ruw, maar er stond weinig wind en de lucht was zo helder dat je kilometers verder de schuimkoppen op de branding kon zien. Ik volgde haar naar het restaurantdek. Mijn benen waren al gewend aan het deinen van de catamaran onder me, en ik voelde me wat meer op mijn gemak nu de schipper wist dat ik aan boord was.

Dit zou het drukste gedeelte van de boottocht van vandaag zijn, had ze me verteld, de tijd tussen de afvaart en de aankomst in het beschutte water rond de baai, waar scholen tuimelaars vaak bijeenkwamen. Terwijl de passagiers op het bovenste dek van de frisse meidag genoten met wollen dassen om, bracht Yoshi, de stewardess, het buffet in gereedheid, bood drankjes aan, en als het water ruw was, wat vaak gebeurde nu de winter naderde, zette ze emmers en desinfecterend middel klaar voor als mensen zeeziek werden. Het maakte niet uit hoe vaak je het zei, mopperde ze met een blik op de goedgeklede Aziaten die de meerderheid van de passagiers vormden deze ochtend, ze bleven benedendeks, aten en dronken te snel en dan gingen ze altijd naar de kleine toiletten om over te geven, in plaats van over de reling te hangen. Met als gevolg dat de toiletten niet meer te gebruiken waren. En als het Japanners waren, voegde ze er met een zeker vals genoegen aan toe, dan brachten ze de rest

van de dag in stilzwijgende schaamte door, achter zonnebrillen en opgezette kragen, met hun grauwe gezichten resoluut naar de zee gekeerd.

‘Thee? Koffie? Koekjes? Thee? Koffie? Koekjes?’

Ik volgde haar naar het voordek en trok mijn windjack dicht tegen mijn hals. De wind was iets gaan liggen, maar ik kon de bijtende kilte in de lucht aan mijn neus en oren voelen. De meeste passagiers wilden niets; ze zaten luidkeels te praten om boven het lawaai van de motoren uit te komen, staarden naar de horizon en namen foto’s van elkaar. Af en toe stopte ik mijn hand in het koekjesblik tot ik had gepakt wat zij volgens mij anders wel hadden gegeten.

De *Moby Een* was de grootste catamaran – of ‘cat’, zoals de bemanning ze noemde – van Silver Bay. Meestal waren er twee stewards aan boord, maar naarmate de temperatuur daalde waren er minder toeristen, dus nu was alleen Yoshi er tot het weer drukker zou worden. Ik vond het niet erg. Het was makkelijker om haar over te halen mij aan boord te laten. Ik hielp haar om de thee- en koffiepotten in hun houders terug te zetten en ging toen naar het smalle zijdek, waar we ons schrap zetten tegen de ramen en over de zee keken, waar de kleinere boot zich nog steeds slingerend een weg door de golven baande. Zelfs van deze afstand zagen we dat er nu nog meer mensen over de reling van de *Suzanne* hingen, zich niet bewust van de slordig aangebrachte rode verf onder hen.

‘We kunnen nu tien minuten pauzeren. Hier.’ Yoshi opende een blikje cola en gaf het aan mij. ‘Heb je wel eens van de chaostheorie gehoord?’

‘Mmm.’ Ik liet het klinken of dat misschien zo was.

‘Als die mensen eens wisten,’ zei ze, terwijl ze met haar vinger schudde en we de motoren vaart voelden minderen, ‘dat hun langverwachte uitje naar de wilde dolfijnen is verpest door een ex-vriendin die ze nooit zullen ontmoeten, en een man die nu meer dan tweehonderdvijftig kilometer verderop in Sydney met haar samenwoont, en nog wel een die parse fietsbroekjes normale kleding vindt!’

Ik nam een slok. Mijn ogen traanden van de bubbeltjes en ik slikte. ‘Dus volgens jou zijn de toeristen op Gregs boot ziek vanwege chaostheorie?’ Ik dacht dat het kwam omdat hij de vorige avond weer dronken was geworden.

Yoshi glimlachte. ‘Zoiets.’

De motoren zwegen en de *Moby Een* lag bijna stil. De zee om ons heen werd rustig, alleen het gepraat van de toeristen en de golven die tegen de zijkanten van de boot klotsten, waren nog te horen. Ik vond het heerlijk hier, ik genoot ervan om mijn huis een wit stipje tegen het smalle strand te zien worden en dan te zien verdwijnen achter de eindeloze inhammen. Misschien genoot ik er nog meer van omdat ik wist dat het tegen de regels was wat ik deed. Ik was niet echt een rebel, maar het idéé ervan stond me wel aan.

Lara had een bootje waarmee ze in haar eentje mocht varen zolang ze binnen de boeien bleef die het oude oesterbed markeerden. Ik benijdde haar. Van mijn moeder zou ik nooit in de baai mogen roeien, al was ik bijna elf. ‘Alles op zijn tijd,’ zei ze dan. Het had geen zin om over dat soort dingen met haar te kibbelen.

Lance kwam bij ons staan. Twee giechelende tieners hadden zich net met hem op de foto laten zetten. Hij werd vaak gevraagd om met jonge vrouwen te poseren, en hij had nog nooit geweigerd. Daarom droeg hij graag zijn kapiteinspet, zei Yoshi, ook al was de zon nog zo heet.

‘Wat heeft hij op de zijkant van z’n boot geschreven?’ Hij tuurde naar Gregs boot in de verte. Hij leek me vergeven te hebben dat ik aan boord was.

‘Dat vertel ik je wel als we terug zijn op de aanlegsteiger.’

Ik zag de veelbetekenende blik in mijn richting. ‘Ik kan heus wel lezen wat er staat, hoor,’ zei ik. De andere boot, die tot gisteren de naam *Sweet Suzanne* had gedragen, suggereerde nu in rode verf dat ‘Suzanne’ iets moest doen wat volgens Yoshi fysiek onmogelijk was.

Ze draaide zich naar hem om en liet haar stem dalen, alsof ze dacht dat ik haar zo niet kon horen. ‘Mevrouw heeft hem verteld dat er toch een andere man was.’

Lance floot. ‘Dat had hij al eerder gezegd. En toen ontkende ze het.’

‘Ze wilde het natuurlijk niet toegeven, omdat ze wist hoe Greg zou reageren. En zo onschuldig was hij ook niet...’ Ze wierp een blik op mij. ‘Nou ja, ze is naar Sydney en ze zegt dat zij de helft van de boot wil.’

‘En wat zegt hij?’

‘Dat kun je wel op de boot zien.’

‘Ik snap niet dat hij daar toeristen op mee durft te nemen.’ Lance zette zijn verre kijker voor zijn ogen om de rode letters beter te kunnen bestuderen.

Yoshi gebaarde dat hij de kijker aan haar moest geven. ‘Hij was zo laveloos vanmorgen dat hij waarschijnlijk niet eens meer weet wat hij heeft gedaan.’

We werden gestoord door opgewonden kreten van de toeristen op het bovenste dek. Ze dromden naar de voorkant.

‘Daar zul je ze hebben,’ mompelde Lance terwijl hij ging staan en naar me lachte. ‘Daar komt ons zakgeld, snotneus. Tijd om aan de slag te gaan.’

Soms, zei Yoshi, konden ze door de hele baai varen en vertikten de tuimelaars het zich te laten zien, en een boot vol ontevreden dolfinenkijkers was een boot vol gratis tweede tochtjes en vijftig procent restitutie, waardoor de baas gegarandeerd een inzinking zou krijgen.

Bij de boeg stond een groep toeristen opeengepakt met snorrende camera’s terwijl ze de glanzende grijze vormen probeerden te filmen die nu over de golven onder hen doken. Ik keek in het water om te zien wie er waren gekomen om te spelen. Benedendeks had Yoshi een wand behangen met foto’s van de vinnen van elke dolfin in de buurt. Ze had ze allemaal namen gegeven: Zigzag, Hakker, Fluitier... De andere bemanningsleden hadden haar uitgelachen, maar nu konden ze ze allemaal aan hun vinnen herkennen. Die week hadden ze Botermes twee keer gezien, mompelden ze dan. Ik kende de namen van allemaal uit mijn hoofd.

‘Dat lijken Polo en Plu wel,’ zei Yoshi terwijl ze zich over de reling boog.

‘Is dat de baby van Plu?’

De dolfinen waren stille, grijze bogen die de boot omringden alsof zij de toeschouwers waren. Steeds als er een uit het water sprong, klonk het geluid van klikkende camera’s. Wat vonden zij ervan dat we naar hen stonden te turen? Ik wist dat ze net zo slim waren als mensen. Ik stelde me altijd voor dat ze naderhand bij elkaar kwamen bij de rotsen en in dolfinentaal om ons lachten: heb je die met die blauwe hoed gezien, of die met die gekke bril?

De stem van Lance klonk door de omroepinstallatie. ‘Dames en heren, gaat u alstublieft niet allemaal naar één kant om de dolfijnen te zien. We zullen de boot langzaam laten draaien zodat iedereen een goed uitzicht heeft. Als u allemaal naar één kant gaat, kunnen we kapseizen. En dolfijnen houden niet van kapseizende boten.’

Ik keek op en zag twee albatrossen. Ze bleven in de lucht hangen, vouwden hun vleugels en doken. Toen ze het water raakten, spatte het nauwelijks op. Een van de albatrossen steeg weer op en cirkelde rond, op zoek naar een onzichtbare prooi. De andere voegde zich bij hem, zweefde boven de kleine baai en verdween toen. Ik keek ze na. Terwijl de *Moby Een* langzaam van positie veranderde, leunde ik over de reling met mijn voeten onder de onderste stang uit om mijn nieuwe sportschoenen te kunnen bekijken. Yoshi had beloofd dat ik op het net tussen de drijvers van de cat mocht zitten als het warmer was, zodat ik de dolfijnen kon aanraken en misschien zelfs met ze zwemmen. Maar alleen als mijn moeder het goedvond. En we wisten allemaal wat dat betekende.

Ik wankelde toen de boot onverwacht bewoog. Het duurde even voor ik doorhad dat de motoren weer draaiden. Geschrokken greep ik de reling beet. Ik was opgegroeid in Silver Bay en wist hoe je het moest aanpakken als er dolfijnen waren. Je zette de motoren af als je wilde dat ze gingen spelen. Als ze in beweging bleven, moest je parallel naast ze varen en je door ze laten leiden. Dolfijnen maakten veel duidelijk: als ze je leuk vonden, kwamen ze dichterbij of hielden een gelijke afstand. En als ze je niet in hun buurt wilden hebben, zwommen ze weg. Yoshi keek fronsend naar me, en we grepen de reddingslijnen beet toen de boot naar voren schoot. Mijn verwarring werd weerspiegeld op haar gezicht.

Boven vielen de toeristen al kreten slakend terug op hun stoelen.

We voeren snel vooruit.

Lance was op de radio. Terwijl we in de stuurhut klommen, schoot de *Sweet Suzanne* een eind verder over de golven, zonder blijkbaar te letten op het steeds grotere aantal misselijke passagiers die over de reling hingen.

‘Lance! Wat doe je!’ Yoshi greep een reling beet.

‘Ik zie je daar wel, maat... Dames en heren’ – Lance trok een lelijk gezicht en drukte de knop van de omroepinstallatie in. *Ik heb*

een vertaling nodig, vormde hij met zijn lippen – ‘...we hebben iets speciaals voor u vanmorgen. U hebt onze prachtige dolfinen al kunnen bewonderen, maar als u even geduld hebt, willen we u graag iets heel bijzonders laten zien. Iets verder de zee op hebben we de eerste walvissen van het seizoen gezien. Dat zijn de bultrugwalvissen die elk jaar door onze wateren komen op hun lange trek vanaf de Zuidelijke IJszee. Ik garandeer u dat dit een onvergetelijke aanblik is. Ga alstublieft zitten of houd u stevig vast. Het kan wat onstuimig worden door de hogere golven uit het zuiden, maar ik wil ervoor zorgen dat we er op tijd zijn om ze te kunnen zien. Als iemand voor op de boot wil blijven, kan die beter een regenpak lenen. We hebben er genoeg achterin.’

Hij draaide het roer en knikte naar Yoshi, die de microfoon pakte. Ze herhaalde wat hij had gezegd in het Japans en voor de zekerheid in het Koreaans. Naderhand zei ze dat het heel goed mogelijk was dat ze gewoon het lunchmenu van de vorige dag had opgelezen. Sinds Lance zijn aankondiging had gedaan, hoorde ze maar één woord, net als ik: walvissen!

‘Hoe ver nog?’ Yoshi’s lichaam was helemaal gespannen terwijl ze over het glinsterende water tuurde. De ontspannen sfeer van zo-even was verdwenen. Mijn maag zat helemaal in de knoop.

‘Een kilometer of zes, zeven? Geen idee. De toeristenhelikopter vloog over en zei dat ze er twee hadden gezien op een paar kilometer van Torn Point vandaan. Het is vroeg in het seizoen, maar...’

‘Vorig jaar was het 14 juni. Daar zijn we niet zo ver vanaf,’ zei Yoshi. ‘Allemachtig! Moet je Greg zien! Hij raakt nog passagiers kwijt als hij die snelheid aanhoudt. Zijn boot is niet groot genoeg om al die golven te kunnen weerstaan.’

‘Hij wil niet dat wij er eerder zijn.’ Lance keek hoofdschuddend naar zijn snelheidsmeter. ‘Volle vaart. Laten we ervoor zorgen dat de *Moby Een* dit jaar voor de verandering eens de eerste is.’

Sommige bemanningsleden deden dit werk om zo veel mogelijk scheepsuren te maken, op weg naar betere banen op grotere schepen. Sommigen, zoals Yoshi, begonnen met dit werk als onderdeel van hun opleiding en waren vergeten naar huis te gaan. Maar met welke reden ze er ook waren, ik had lang geleden al begrepen dat het een soort magisch moment was om de eerste walvissen tijdens hun

trek te zien. Het was alsof je niet kon geloven dat ze terugkwamen, tot de eerste te zien waren.

Het was eigenlijk niet heel belangrijk om de eerste te zijn die de walvissen zag. Zodra bekend was dat ze er waren, zouden alle vijf boten van de Walvissteiger niet meer uitvaren om dolfinen te bekijken, maar om walvissen te gaan zien. Maar voor de bemanning was het wel belangrijk. Ze lieten zich er helemaal door opjuttten. En hoe.

‘Moet je die idioot zien. Vreemd dat hij nu wel recht kan sturen,’ zei Lance hatelijk. Greg voer aan bakboord van ons, maar hij leek aan snelheid te winnen.

‘Hij kan het niet uitstaan dat wij er eerder zijn.’ Yoshi pakte een regenpak en gooide dat naar me toe. ‘Hier! Voor het geval dat we naar voren gaan. Dan zal het heel nat worden.’

‘Fuck, dat is toch niet te geloven.’ Lance had nog een boot aan de horizon gezien. Hij moest vergeten zijn dat ik er was, gezien het vloeken. ‘Dat is Mitchell! Wedden dat hij de hele middag zo’n beetje óp zijn radio heeft gezeten en nu komt hij aanzakken met waarschijnlijk een hut vol passagiers. Vandaag of morgen sta ik niet voor mezelf in wat die man betreft.’

Ze waren altijd aan het zeuren over Mitchell Dray. Hij nam nooit de moeite om zelf naar de dolfinen op zoek te gaan, zoals de anderen. Hij wachtte gewoon tot hij iets op de scheepsradio kon afuis- teren en ging dan waar iedereen naartoe ging.

‘Ga ik echt een walvis zien?’ vroeg ik. Onder onze voeten klapte de boeg op de golven, waardoor ik me aan de zijkant moest vasthouden. Door het open raam hoorde ik de enthousiaste kreten van de toeristen, en het gelach van degenen die door opspattende golven geraakt waren.

‘Duim maar.’ Yoshi’s ogen waren op de horizon gericht.

Een echte walvis. Ik had pas één keer een walvis gezien, met mijn tante Kathleen. Meestal mocht ik niet zo ver de zee op.

‘Daar... Daar! Nee, dat is gewoon stuivend water.’ Yoshi hield de verrekijker voor haar ogen. ‘Kun je niet van koers veranderen? Het licht is te fel.’

‘Niet als je wilt dat ik er als eerste kom.’ Lance draaide de boot naar stuurboord om de hoek van de zon op het water te veranderen.

‘We kunnen de radio gebruiken. Vragen waar de helikopter hem precies heeft gezien.’

‘Heeft geen zin,’ zei Lance. ‘De walvis kan al drie kilometer verder zijn. En Mitchell luistert mee. Ik geef die smeerlap geen informatie meer. Hij heeft de hele zomer al passagiers van ons gejat.’

‘Kijk uit naar de spuit.’

‘Ja, en naar het vlaggetje met “Walvis”.’

‘Ik probeer alleen maar te helpen, Lance.’

‘Daar!’ Ik kon de vorm net zien, als een verre zwarte kiezelsteen die onder water dook. ‘Noord-noordoost. Gaat achter Break Nose Island. Is net gedoken.’ Ik dacht dat ik misselijk werd van opwinding. Achter me hoorde ik dat Lance begon te tellen. ‘Een... twee... drie... vier... walvis!’ Een onmiskenbare stoompluim steeg uit boven de horizon. Yoshi slaakte een gilletteje. Lance wierp een blik op Greg, die het uiteraard vanaf zijn positie niet had gezien. ‘We hebben haar!’ siste Lance. Alle walvissen waren ‘haar’ voor Lance, net zoals alle kinderen ‘snotneus’ waren.

Walvis. Ik proefde het woord genietend op mijn tong. Mijn blik bleef strak op het water gericht. De *Moby Een* veranderde van koers en de grote catamaran kletste hard op de golven. Ik stelde me voor hoe achter het eiland de walvis uit het water sprong en vrolijk haar witte buik aan de wereld liet zien. ‘Walvis,’ fluisterde ik.

‘Wij komen er als eerste,’ mompelde Yoshi opgewonden. ‘Voor één keer komen wij als eerste.’

Ik zag hoe Lance aan het roer draaide en binnensmonds telde om het aantal keren te bepalen dat de walvis lucht uitspoot. Meer dan dertig seconden uit elkaar, en de walvis dook diep. Dan waren we het dier kwijt. Dichter op elkaar betekende dat hij al had gedoken, en dan hadden we een kans om achter hem aan te gaan.

‘Zeven... acht... Ze is boven. Yesss.’ Lance sloeg met zijn handpalm op het roer en greep toen de microfoon. ‘Dames en heren, als u naar rechts kijkt kunt u de walvis zien, achter dat stuk land.’

‘Greg heeft door waar we naartoe gaan,’ zei Yoshi lachend. ‘Maar hij kan ons nooit inhalen. Zijn motor is niet krachtig genoeg.’

‘*Moby Een* aan *Blue Horizon*. Mitchell,’ riep Lance in zijn radio. ‘Als je dit moois wilt zien, zul je uit mijn kielzog moeten.’

Mitchells stem klonk over de radio. ‘*Blue Horizon* aan *Moby Een*. Ik ben hier alleen maar omdat er iemand moet zijn die de drenkelingen van Gregs boot oppikt.’

‘O, en het heeft niets te maken met grote vissen?’ antwoordde Lance kortaf.

‘*Blue Horizon* aan *Moby Een*. De zee is groot, Lance. Ruimte genoeg voor iedereen.’

Ik greep de houten rand van de kaartentafel zo stevig vast dat mijn knokkels wit werden, terwijl ik keek hoe de landtong groter werd. Ik vroeg me af of de walvis daar langzamer zou zwemmen en zou toestaan dat we dichtbij kwamen. Misschien zou hij zijn kop opheffen en naar ons kijken. Misschien zou ze, als het een vrouwtje was, naar de zijkant van de boot zwemmen en haar kalf laten zien.

‘Twee minuten,’ zei Lance. ‘Over een minuut of twee zijn we om de kop van de landtong. Hopelijk kunnen we dichtbij komen.’

‘Vooruit, meid. Laat ons een mooie show zien.’ Yoshi praatte in zichzelf met de verrekijker nog voor haar ogen.

Walvis, zei ik in mezelf, wacht op ons, walvis. Ik vroeg me af of het dier me zou zien. Of het zou aanvoelen dat ik, van alle mensen op de boot, iets speciaals had met zeedieren. Zelf was ik daar zeker van.

‘Dit – is – verdorie – niet – te – geloven.’ Lance had zijn pet afgezet en keek nijdig uit het raam.

‘Wat is er?’ Yoshi boog zich naar hem toe.

‘Kijk dan!’

Ik volgde hun blik. Terwijl de *Moby Een* rond de kop voer, zwen gen we allemaal. Op een korte afstand van de met struikgewas bedekte landmassa, bijna een kilometer in zee in blauwgroen water, lag de *Ishmael*, de pas geverfde zijkanten glinsterend in de zon.

Aan het roer stond mijn moeder, tegen de reling, en haar haren wapperden om haar gezicht onder de verbleekte pet die ze op zee altijd droeg. Ze leunde op één been en Milly, onze hond, lag blijkbaar in slaap op het roer. Mijn moeder zag eruit alsof ze daar al jaren op deze walvis had staan wachten.

‘Krijg de... Hoe heeft ze dat voor elkaar gekregen?’ Lance ving Yoshi’s waarschuwendende blik op en haalde verontschuldigend zijn schouders op naar mij. ‘Ik bedoel het niet persoonlijk, maar kom op zeg...’

‘Ze is er altijd als eerste.’ Yoshi klonk half geamuseerd en half gelaten. ‘Elk jaar dat ik hier ben. Ze is altijd de eerste.’

‘Verslagen door een Engelse! Het lijkt wel cricket!’ Lance stak een sigaret op en gooide vol afkeer de lucifer weg.

Ik stapte het dek op.

Op dat moment kwam de walvis boven water. Terwijl we onze adem inhielden sloeg het dier hard met de staart op het water, waarbij een enorme regen van waterdruppels in de richting van de *Ishmael* sproeide. De toeristen op het dek van de *Moby Een* juichten. Het dier was enorm, zo dichtbij dat we de zeepokken op het lijf konden zien, de geplooid witte buik, zo dichtbij dat ik even in het oog kon kijken. Maar het was ook heel snel; iets van een dergelijke omvang had het recht niet om zo lenig te zijn.

Mijn adem stokte in mijn keel. Terwijl ik me met mijn ene hand vasthield aan de reddingslijnen, zette ik met mijn andere hand de verrekijker voor mijn ogen en keek niet naar de walvis maar naar mijn moeder. Ik hoorde nauwelijks de uitroepen over de grootte van het dier, wat een hoge golven erdoor op de kleinere boot afkwamen, en ik vergat even dat ik niet gezien mocht worden. Zelfs van die afstand zag ik dat Liza McCullen glimlachte met haar ooghoeken naar boven gerimpeld. Het was een uitdrukking die ik op het vasteland zelden of nooit op haar gezicht zag.

Tante Kathleen liep naar het einde van de veranda en zette een grote schaal garnalen met een paar citroenschijven en een grote mand brood op de verbleekte houten tafel. Eigenlijk is ze mijn oudtante, maar ze zegt dat ze zich dan als een stuk antiek voelt, dus noem ik haar meestal tante K. Achter haar glom de voorkant van het hotel met de witte elkaar overlappende planken in de avondzon. Acht weerspiegelingen van een rode zakkende zon in de ramen. De wind was iets toegenomen en het bordje van het hotel zwaaide knarsend heen en weer.

‘Waar is dit voor?’ Greg hief zijn hoofd op van de fles bier die hij in zijn hand hield. Hij had eindelijk zijn zonnebril afgezet en de kringen onder zijn ogen verraadden de gebeurtenissen van de vorige avond.

‘Ik heb gehoord dat je wel een ondergrond in je maag kunt gebruiken,’ zei ze en ze smeed met een klap een servet voor hem op tafel.

‘Heeft hij je verteld dat vier passagiers hun geld terugvroegen toen ze zijn boeg zagen?’ zei Lance lachend. ‘Sorry, Greg, maar het was ontzettend stom van je. Om uitgerekend zo iets te schrijven.’

‘Je bent een schat, Kathleen.’ Greg negeerde hem en stak een hand uit naar het brood.

Mijn tante wierp hem een blik toe. ‘En ik word iets heel anders als je die woorden schrijft waar kleine Hannah ze weer kan zien.’

‘De Haaienvrouw kan nog steeds haar tanden laten zien.’ Lance liet zijn hand happende bewegingen maken naar Greg.

Tante Kathleen negeerde hem. ‘Hannah, ga eten. Ik durf te wedden dat je tussen de middag geen lunch hebt gehad. Ik ga de salade halen.’

‘Ze heeft de koekjes opgegeten,’ zei Yoshi terwijl ze vaardig een garnaal pelde.

‘Koekjes.’ Tante Kathleen haalde haar neus op.

Zoals de meeste avonden zaten we buiten de hotelkeukens met de bemanningen van de Walvissteiger. Meestal dronken ze nog een stuk of wat biertjes voor ze naar huis gingen. Een paar van de jongere bemanningsleden, zei mijn tante vaak, dronken er zo veel dat ze amper thuis konden komen.

Terwijl ik in een sappige, grote garnaal beet, zag ik dat de terras-kachels buiten stonden. Er waren maar weinig gasten van het Silver Bay Hotel die in juni buiten wilden zitten, maar in de winter kwamen de bemanningen die walvissen gingen kijken, altijd hier bijeen om te bespreken wat er op het water was gebeurd, ondanks de weersomstandigheden. Hun leden wisselden van jaar tot jaar omdat ze andere baantjes kregen, maar Lance, Greg, Yoshi en de anderen waren er al zo lang ik me kon herinneren. Tante Kathleen stak de kachels meestal vanaf het begin van de maand aan en tot september bleven ze de meeste avonden branden.

‘Hadden jullie veel toeristen?’ Ze was teruggekomen met de salade, husselde die met ervaren handen en schepte er wat van op mijn bord voor ik kon protesteren. ‘Ik heb niemand in het museum gehad.’

‘De *Moby Een* was goed vol. Veel Koreanen.’ Yoshi haalde haar schouders op. ‘Greg verloor bijna de helft van zijn passagiers over de reling.’

‘Ze hebben de walvis goed kunnen zien.’ Greg pakte nog een stuk

brood. ‘Geen klachten. Geen resituties. Heb je nog een biertje, mevrouw M?’

‘Je weet waar de bar is. Heb jij hem gezien, Hannah?’

‘Hij was enorm. Ik kon de zeepokken zien.’ Om de een of andere reden had ik verwacht dat de huid glad zou zijn, maar die was gerimpeld, met plooiën, en zat vol medezeediertjes, alsof het een levend eiland was.

‘Hij was dichtbij. Ik heb tegen haar gezegd dat we normaal gesproken niet zo dichtbij komen,’ zei Yoshi.

Greg kneep zijn ogen tot spleetjes. ‘Als ze op de boot van haar moeder was geweest, had ze zijn tanden kunnen poetsen.’

‘Tja, hoe minder we daar over zeggen...’ Tante Kathleen schudde haar hoofd. ‘Geen woord,’ vormde ze met haar lippen naar mij. ‘Dat was eenmalig.’

Ik knikte braaf. Het was al voor de derde keer eenmalig in deze maand.

‘Is die Mitchell nog komen opdagen? Die moet je in de gaten houden. Ik heb gehoord dat hij zich bij die lui uit Sydney met hun grote boten gaat voegen.’

Ze keken allemaal op.

‘Ik dacht dat de Dienst Nationale Parken en Faunabescherming die lui had afgeschrikt,’ zei Lance.

‘Toen ik naar de vismarkt ging,’ zei tante Kathleen, ‘vertelden ze me dat ze er een helemaal bij de landtong hebben gezien. Met keiharde muziek en mensen die op de dekken dansten. Het leek wel een discotheek. De visvangst van die nacht was erdoor verpest. Maar tegen de tijd dat de mensen van de Dienst er kwamen, waren ze allang weg. Dus ze konden niets bewijzen.’

De walvisvaart in Silver Bay kende een wankel evenwicht. Als er te weinig toeristen kwamen op zoek naar walvissen, was er geen handel. Als er te veel kwamen, werden de dieren waar iedereen voor kwam juist afgeschrikt.

Lance en Greg waren driedubbeldekkers tegengekomen van de andere kant van de baai, vaak met luide muziek, dekken vol dansende passagiers, en zij waren het er roerend over eens.

‘Die lui doen ons de das nog eens om,’ zei Lance. ‘Onverantwoordelijk. Op geld belust. Past precies bij Mitchell.’

Ik had niet beseft wat een honger ik had. Ik at zes grote garnalen achter elkaar en volgde Gregs vingers rond de lege schaal. Hij grinnikte en zwaaide met een garnalenkop naar me. Ik stak mijn tong naar hem uit. Ik denk dat ik een beetje verliefd ben op Greg, maar dat zou ik natuurlijk nooit tegen iemand zeggen.

‘Aha, daar is ze dan, de walvissenprinses.’

‘Leuk hoor.’ Mijn moeder legde haar sleutels op de tafel en gebarde dat Yoshi moest opschuiven, zodat ze naast mij kon zitten. Ze gaf een kus op mijn hoofd. ‘Leuke dag gehad, schat?’ Ze rook naar zonnebrandcrème en zoute lucht.

Ik wierp een blik op mijn tante. ‘Ja, hoor.’ Ik bukte me om Milly’s oren te aaien, dankbaar dat mijn moeder mijn blos niet kon zien. Ik was nog vol opwindning dat ik de walvis had gezien. Ik had het idee dat het van me af moest stralen, maar ze pakte een glas en schonk water in.

‘Wat heb je gedaan?’ vroeg mijn moeder.

‘Ja, wat heb je gedaan, Hannah?’ Greg knipoogde naar me.

‘Ze heeft me vanmorgen met de bedden geholpen.’ Tante Kathleen wierp hem een nijdige blik toe. ‘Ik heb gehoord dat jij een leuke middag hebt gehad.’

‘Niet slecht.’ Mijn moeder dronk haar glas water leeg. ‘Man, wat heb ik een dorst. Heb je vandaag genoeg gedronken, Hannah? Heeft ze genoeg gedronken, Kathleen?’ Ze had na al die jaren in Australië nog steeds een sterk Engels accent.

‘Meer dan genoeg. Hoeveel heb je er gezien?’

‘Ze drinkt nooit genoeg. Eentje maar. Het was een grote. Ze sloeg met haar staart mijn boot halfvol. Kijk maar.’ Ze hield haar chequeboekje op. De randen waren gerimpeld en verfrommeld.

‘Nou, dat is echt amateuristisch.’ Tante Kathleen slaakte een zucht van afkeer. ‘Had je niemand bij je?’

Mijn moeder schudde haar hoofd. ‘Ik wilde dat nieuwe roer uitproberen, om te zien hoe dat het deed in wilder water. Volgens de werf kon het wel eens blijven steken.’

‘En toen kwam je toevallig een walvis tegen,’ zei Lance.

Ze nam nog een slok water. ‘Zoiets.’ Haar gezicht stond opeens gesloten. Zij had zich afgesloten. Het leek wel of dat van de walvis nooit was gebeurd.

We aten een poos zwijgend, terwijl de zon langzaam naar de horizon zakte. Twee vissers liepen voorbij en staken groetend hun arm op. Ik herkende Lara's vader, maar ik weet niet of hij me zag. Mijn moeder at een stuk brood en een beetje salade, zelfs nog minder dan ik, en ik vind salade niet lekker. Toen keek ze op naar Greg. 'Ik heb het gehoord over de *Suzanne*.'

'Half Port Stephens heeft gehoord over de *Suzanne*.' Gregs ogen stonden moe en het leek wel of hij zich een week niet had geschoren.

'Ja. Nou ja, ik vind het erg voor je.'

'Zo erg dat je vrijdag met me uit zou willen?'

'Nee.' Ze stond op, keek op haar horloge, stopte haar doorweekte chequeboekje terug in haar tas en liep naar de keukendeur. 'Dat roer is nog steeds niet goed. Ik moet naar de werf bellen voor ze weg zijn. Trek je trui aan, Hannah. Er komt meer wind.'

Ik keek haar na terwijl ze wegliep, gevolgd door de hond.

We zwegen tot we de hordeur hoorden dichtslaan. Toen leunde Lance achterover in zijn stoel om naar de donker wordende baai te kijken, waar een motorjacht nog net te zien was aan de horizon. 'Onze eerste walvis van het seizoen, Gregs eerste drinkgelag van het seizoen. Mooi evenwicht, vinden jullie niet?'

Hij dook weg toen achter hem een stuk brood tegen de stoel ketste.

Lees verder in *Dicht bij jou*.

Van Jojo Moyes verschenen eveneens:

Verboden vruchten

Passie en parelmoer

Zee van verlangen

Nachtmuziek

De laatste liefdesbrief

Voor jou

Vier plus één

Portret van een vrouw

Een week in Parijs

Een leven na jou

Dans met mij

Tweede druk, eerste in deze uitvoering, september 2017

Oorspronkelijke titel: *Silver Bay*

Oorspronkelijke uitgever: Hodder & Stoughton, a division of Hodder Headline

Copyright © 2007 by Jojo Moyes

The right of Jojo Moyes to be identified as the author of the work has been asserted by her in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act, 1988

Copyright © 2007, 2017 voor deze uitgave: Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling: Milly Clifford

Omslagontwerp: Oranje Vormgevers

Omslagillustratie: © plainpicture.com/Isabelle Hesselberg

Opmaak binnenwerk: ZetSpiegel, Best

ISBN 9789026141720

ISBN e-book 9789026141737

NUR 302

www.uitgeverijdefontein.nl

Dicht bij jou is eerder uitgegeven geweest als *Walvisbaai* (2007)

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.